

Sygn. akt II AKzw 210/15

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lutego 2015r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Zdzisław Pachowicz

po rozpoznaniu w sprawie skazanego **A. N.**

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 20 stycznia 2015r. (V Kow. 2925/14/wz)

w przedmiocie umorzenia postępowania w sprawie warunkowego przedterminowego zwolnienia

na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 1 § 2 kkw

p o s t a n a w i a

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Świdnicy postanowieniem z dnia 20 stycznia 2015r. umorzył postępowanie w sprawie warunkowego przedterminowego zwolnienia A. N. z odbycia pozostałej kary pozbawienia wolności.

Na powyższe postanowienie złożył zażalenie obrońca skazanego, który zarzucił obrazę prawa materialnego, a to art. 79 § 1 kk poprzez jego błędną wykładnię polegającą na wyrażeniu błędnego poglądu, iż obliczanie uprawnień skazanego do ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie w oparciu o treść tego przepisu możliwe jest wyłącznie w sytuacji jednoczesnego wprowadzenia skazanemu do odbycia kar pozbawienia wolności nie podlegających łączeniu, podczas gdy wykładnia językowa i celowościowa tegoż przepisu prowadzi do wniosku, iż użyty w tym przepisie zwrot „kar pozbawienia wolności, które skazany ma odbyć kolejno” odnosi się do chronologii odbywania kar, a nie do odbywania ich w sposób nieprzerwany. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenia obrońcy skazanego nie jest zasadne i zawarty w nim wniosek nie może być uwzględniony, chociaż motywy wydania zaskarżonego postanowienia nie mogą być w całości zaakceptowane.

Prawdą jest, że przepis art. 79 § 1 kk nie wprowadza żadnych ograniczeń czasowych co do sumowania kar nie podlegających łączeniu dla potrzeb warunkowego zwolnienia. Sąd Okręgowy przyjął, iż granicą taką jest wprowadzenie tych kar do wykonania, które musi być jednoczesne. Poglądu tego nie sposób zaakceptować, gdyż – nie rozwijając szerzej tego zagadnienia – nie ma on żadnego uzasadnienia normatywnego, jest sprzeczny z dotychczasową powszechną praktyką oraz w sposób bardzo istotny pozbawiałby skazanych możliwości warunkowego zwolnienia z sumy kar wbrew intencjom ustawodawcy.

Z drugiej strony obrońca skazanego, kwestionując stanowisko Sądu I instancji, nie wskazuje granicy czasowej, do której możliwe jest sumowanie wcześniej odbytych kar w celu warunkowego zwolnienia z ich sumy. W ocenie Sądu Apelacyjnego wyznaczenie takiej granicy jest konieczne, gdyż w przeciwnym wypadku możliwe byłoby sumowanie kary aktualnie odbywanej z karą odbytą nawet kilka lat wcześniej. Prowadziłoby to do sytuacji, że sprawca kolejnego

przestępstwa uzyskiwałyby warunki formalne do warunkowego zwolnienia bez konieczności odbycia kary nawet w minimalnym wymiarze za kolejno popełnione przestępstwo. Jest to nie do przyjęcia z powodów systemowych i prewencyjnych.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego przy rozwiązywaniu tego problemu należy posłużyć się wykładnią językową i poszukiwać odpowiedzi w sformułowaniu „ma odbyć kolejno” (art. 79 § 1 kk). Zwrot ten wskazuje na zdarzenia aktualne oraz realizowane w przyszłości, a wyklucza zdarzenia przeszłe. Nie może to dotyczyć kar już odbytych, gdyż wówczas kar tych skazany nie ma już odbyć. Gdyby zamiarem ustawodawcy było dopuszczenie możliwości sumowania kar odbytych, odbywanych i nieodbytych, bez względu na czas ich odbywania, to zapewne posłużyłby się określeniem „kary odbywane kolejno” lub podobnym, które byłoby oderwane od czasu ich odbywania.

Jednakże przyjęcie powyższego kryterium, bez jakichkolwiek dodatkowych warunków, wykluczałoby możliwość sumowania kar nawet wówczas, gdy skazany odbywał dwie kary w sposób nieprzerwany, a orzeczenie o warunkowym zwolnieniu miałyby miejsce po całkowitym odbyciu jednej kary. Skutek tego byłby absurdalny i ewidentnie sprzeczny z intencją ustawodawcy. Zatem tego powodu konieczne jest wprowadzenie kolejnego kryterium w postaci wykonalności wyroku. Oznacza to, że mogą być sumowane w myśl art. 79 § 1 kk kary wykonywane z karami innymi, jeżeli podczas odbywania jednej z kar wyroki, którymi orzeczono inne kary są wykonalne. Stanowisko powyższe nie wyklucza sumowania kar całkowicie odbytych oraz nie wymaga konieczności ciągłego, nieprzerwanego, ich odbywania. Istotne jest tylko to, aby w trakcie odbywania jednej z kar wyroki w pozostałych sprawach były wykonalne, tzn. aby mogły być wprowadzone do wykonania.

Należy odnotować, mając na względzie argumentację zażalenia, że niniejsze stanowisko jest zgodne z poglądem wyrażonym przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu postanowieniem z 24.11.2014r. (II AKzw 2078/14), w którym analizowano treść określenia „ma odbyć kolejno” użyte w art. 6 ust. 4 tzw. ustawy o dozorze elektronicznym. Nie mniej należy zauważyć, że nawet identyczne sformułowania, którymi ustawodawca posłużył się w dwóch różnych ustawach nie muszą być automatycznie uznawane za tożsame w treści.

Odnosząc powyższe rozważania do treści zażalenia i realiów sprawy należy zauważyć, że podczas całego okresu odbywania kary w sprawie III K 165/02 Sądu Okręgowego w Świdnicy skazany nie wyrażał zgody na wprowadzenie do wykonania kary 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Świdnicy z 17.12.2013r., który nie był objęty europejskim nakazem aresztowania (IV K 691/13). Taka postawa skazanego powodowała, że przez cały okres odbywania kary i przez następne 45 dni wyrok nie mógł być wprowadzony do wykonania, a więc był niewykonalny (art. 607e § 3 pkt 2 kpk). Skazany w dniu 1.10.2014r. opuścił zakład karny po odbyciu w całości kary 3 lat pozbawienia wolności i do tego czasu wyrok Sądu Rejonowego w Świdnicy nie uzyskał przymiotu wykonalności. Skoro podczas całego okresu odbywania kary w sprawie III K 16/02 wyrok w sprawie IV K 691/13 nie mógł być wprowadzony do wykonania, to nie ma możliwości zsumowania kar wymierzonych tymi wyrokami w myśl art. 79 § 1 kk. Problem sprowadza się nie do tego, jak zarzuca się w zażaleniu, że wyrok IV K 691/13 nie został wprowadzony do wykonania, ale rzecz w tym, czy w ogóle w tym czasie mógł być on wprowadzony do wykonania.

W związku z powyższym postanowiono – jak na wstępie.